

Julia Gawron

Coverontwerp:

Nance Buys

Auteurs:

leerkrachten en leerlingen van VB Wonderwijs

Samenstelling:

Jorina Rahoens, Renate Kerkhofs

Redactie:

leerkrachtenteam van VB Wonderwijs

Eindredactie:

Renate Kerkhofs

*Naar aanleiding van de wonderwijze schrijfwedstrijd
georganiseerd in VB Wonderwijs, 2015-2016*

**vrije basisschool
wonderwijs**

Kerkham 1 / Haenhoutstraat 171
9070 Destelbergen
www.vrijebasisschooldestelbergen.be

Blauwsokje.

Er was eens heel lang geleden, een ontzettend jaloerse woudheks.

Ze had alles om gelukkig te zijn maar toch was ze nooit helemaal tevreden en verlangde ze voortdurend naar andere ditjes en datjes.

Ze kreeg het vooral lastig als er door prinsen of prinsessen uit naburige kastelen leuke verjaardaggeschenken uitgepakt werden. Dan kon ze echt gemeen worden en het hele verjaardagsfeestje verpesten.

Zo gebeurde het ook op de tweede verjaardag van prins Joris. Toen deed ze echt iets vreselijks.

Net op het moment dat het prachtige cadeautje van keizer Kipp opengemaakt werd en er twee hemelsblauwe sokken tevoorschijn kwamen, griste ze er vliegensvlug eentje weg en ging ervandoor.

Nu waren dat niet zomaar gewone, blauwe sokken maar heuse wenssokken.

Wie deze sokken aantrok, vlak voor zijn zestiende verjaardag, kon zes wensen doen, drie per sok.

Keizer Kipp ging haar onmiddellijk achterna. Hij achtervolgde haar tot voorbij de hoge bergen want hij wou absoluut die sok terug.

Na een hele poos werd de heks moe en begon hij haar in te halen. Opeens bedacht ze een sluw plan. Ze zei: 'Lieve keizer Kipp, het spijt me vreselijk, ik had dit niet mogen doen.' Ze deed alsof ze er veel spijt van had en hij geloofde haar. Hij kreeg zelfs een beetje medelijden toen ze triest keek.

'Geef me nu gewoon die sok terug en we vergeten wat er gebeurd is,' zei keizer Kipp en hij ging wat dichter om de sok aan te nemen die de heks naar hem uitstak.

Op dat moment greep de woudheks hem gemeen lachend vast en met de sok zwaaiend sprak ze een toverspreuk over hem uit: 'Keizer kipp, kipp, kip, kip, kippen moeten kakelen!!!' De arme man probeerde iets zeggen maar er klonk alleen een oorverdovend gekakel.

De heks vernietigde de wenskracht van de sok en gooide die naar de keizer. Hij had nu wel de sok terug maar meer dan een gewoon blauw wollen sokje was dat nu niet meer. Bovendien schaamde hij zich zo voor zijn gekakel dat hij niet meer terug durfde keren naar het verjaardagsfeestje en gewoon naar huis ging.

Zo gingen de jaren voorbij.

In het kasteel zat de koningin droevig voor zich uit te staren. Ze was ontroostbaar na de dood van haar lieve man.

De boze woudheks werd oud en vergat al haar toverspreuken. Keizer Kipp vereenzaamde en had het oefenen om weer gewoon te praten ondertussen opgegeven.

En Joris? Tja , die werd stilaan een echte sloddervos, die een hekel had aan opruimen en het liefst van al een ritje maakte op Rufus. Dat was dan wel geen paardrijden, maar ezel rijden was minstens even leuk.

Enkele dagen voor zijn zestiende verjaardag was Joris weer eens aan het snuffelen en rommelen in een van de vele kamers van het kasteel. Wat zag hij daar onderin een kist? Het was een blauwe sok in een verkreukeld stukje ouderwets inpakpapier.

'Wat leuk,' dacht hij, 'ik wou dat ik de tweede sok ook vond, deze zit perfect!'

Hij vroeg aan zijn moeder of zij soms wist waar die tweede sok was.

Ze vertelde hem de hele geschiedenis en ze gaf hem ook de brief die keizer Kipp jaren geleden gestuurd had.

Zo kwam Joris te weten waar de tweede sok was. Keizer Kipp schreef dat hij hoopte dat prins Joris ze tijdig zou komen halen om zo toch nog de drie overgebleven wensen te kunnen doen.

Joris kon haast niet wachten en vertrok op zijn ezeltje Rufus naar het land van keizer Kipp. Onderweg bedacht hij de gekste wensen. Hij was zo aan het wegdromen dat hij onvoorzichtig werd en wat te wild reed. Plots struikelde de ezel en bezeerde zijn achterpoot. Mankend ging de tocht verder.

Wat schrok de prins toen keizer Kipp hem begroette. Hij had echt met die man te doen die om de drie woorden luid ging kakelen.

Joris haalde het verfrommelde pakje met de sok uit zijn rugzak en natuurlijk wist keizer Kipp ogenblikkelijk wie hij was en wat hij kwam doen.

Joris trok beide sokken aan. Ze zaten als gegoten en waren bovendien lekker warm.

‘Wat vind je toktok ervan? Ik toktok hoop dat je toktok er veel plezier toktok aan beleeft!’ sprak keizer Kipp moeizaam.

Dat vond Joris zo zielig dat hij wenste dat het kakelen ophield. En ja hoor, de keizer sprak weer gewoon. Wat was dat lang geleden!

Nu wilde hij zielsgraag meegaan naar de moeder van Joris. Hij zadelde meteen zijn paard.

Joris vond het niet kunnen dat zijn moeder er zo triestig bij zou zitten wanneer keizer Kipp eindelijk weer eens op bezoek kwam; dus wenste hij dat ze weer vrolijk werd. En dat gebeurde!

‘Ik wou dat die achterpoot van Rufus genezen was, ik vind het zo erg dat die sukkelaar pijn heeft,’ zei hij toen hij op zijn ezel stapte.

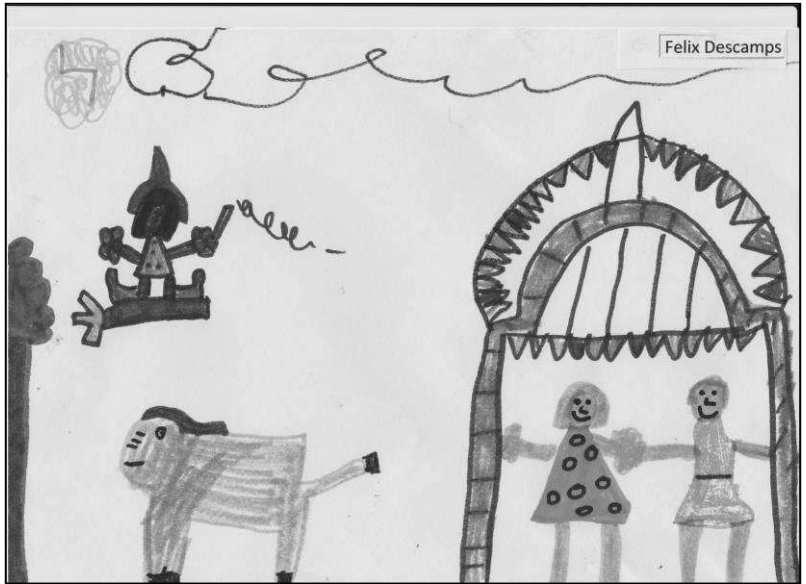
En... de ezel bracht hem in een mum van tijd naar huis. Keizer Kipp kwam zingend achterop.

's Avonds bij het haardvuur zag de prins hoe zijn moeder straalde. Ook de keizer was superblij te kunnen bijpraten en taterde er op los. Joris kreeg er een warm gevoel van. Het maakte hem niets meer uit dat de drie wensen op waren. Hij was de gelukkigste prins ter wereld als hij naar zijn wiebeltenen in de blauwe sokken keek.

Vanaf die dag droeg hij de blauwe sokken zo vaak dat men hem Blauwsokje ging noemen.

Blauwsokje, de blij prins, die altijd eerst aan anderen dacht en heel zijn leven tevreden was met doodgewone dingen.

Sonia Derweduwen

De trol en het geitje.

Er was eens een trol. Een hele gemene trol.

En gemeen was ook precies hoe hij eruit zag. Hij was van kop tot teen groen. Geen fris grasgroen maar een vaal donkergroen. Uit zijn oren, die in een punt uitliepen, groeiden stevige bossen haar. Zijn neus was op zijn zachtst gezegd groot en zat onder de wratten. Zijn lippen waren vlezig en donkerbruin. Door zijn dikke buik, van het vele koekjes en chocolade eten, kon hij zich enkel waggelend voortbewegen. Als klein trolletje werd hij door zijn leeftijdgenootjes vaak uitgelachen. Ze noemden hem de lelijkste trol van het bos. En dat wil wat zeggen want in de ogen van een mens zijn zelfs de best uitzierende trollen aartslelijk.

Door al die pesterijen was de trol, die Kevin heette, heel bitter geworden. Hij genoot niet van het leven. Hij had geen vrienden en wilde liefst zo min mogelijk in het gezelschap van andere levende wezens doorbrengen. Daarom was hij in een afgelegen deel van het bos gaan wonen, ver weg van mensen en trollen. En dat vond hij prima zo. Bovendien was hij gestopt met zichzelf te verzorgen. Waarom zou hij? Hij hoefde nergens naartoe en hij hoefde niemand te ontmoeten. En daarom trok hij zich niets aan van de zwarte randen onder zijn te lange nagels, de plekken op zijn broekpak en zijn vettige, ongekamde haardos.

Elke dag trok Kevin met zijn knuppel het bos in. In de hoop een lekker stukje vlees te kunnen vangen. Een mals zwijntje bijvoorbeeld of een paar konijnen of een eekhoorntje. Maar telkens opnieuw ving hij bot. Door zijn omvang maakte hij zoveel lawaai dat de dieren hem al van in de verte hoorden aankomen. Als hij een dier wilde bespringen zat zijn buik hem steevast in de weg. En als een konijn weg sprintte moest hij

keer op keer vaststellen dat hij niet snel genoeg was. Dus naast vele zoete tussendoortjes en toetjes bleven zijn maaltijden beperkt tot insecten, wormen, rupsen en spinnen. Op de juiste manier klaargemaakt niet te versmaden, maar een trol wil ook wel eens een keer iets anders.

Tot op een dag het geluk aan Kevins kant leek te zijn. Zoals elke dag was hij het woud in getrokken voor een wandeling. Hier en daar plukte hij een dikke spin uit een web, ving een zoemende mug in volle vlucht of scharrelde een duizendpoot op uit een hoop bladeren. En dan at hij die met luid gesmak op.

Maar plots zagen zijn lodderige ogen iets dat er nog veel smakelijker uitzag. Onder een boom lag een geitenlammetje te rusten. Zo een buitenkansje, dat mocht hij niet aan zich voorbij laten gaan. Terwijl het kwijl al uit zijn mond droop, nam hij zijn knots stevig in zijn knuisten. Geruisloos probeerde hij naderbij te sluipen. Maar voor hij nog maar in de buurt was, had het geitje hem al opgemerkt. Angstig mekkerend probeerde het op te staan, maar tevergeefs. Toen Kevin beter keek, merkte hij het bloed op aan het rechtersvoorootje van het beestje. Kevin legde zijn knots op de grond en niet langer pogend om zich verborgen te houden, stapte hij dichterbij. Algauw zag hij waarom het dier niet kon vluchten, zijn pootje zat vast in een strik. Kevin gaf het geitenjong een aai over zijn kopje. Niet om het gerust te stellen maar om het gemakker te doen stoppen, het werkte immers op zijn zenuwen. In gedachten zag hij het gegrilde geitenlijfje al liggen op een schotel met een veenbessensausje erover heen en een slaatje van berkenbladeren erbij. Wat zou dat smaken!

Hij nam hij het pootje in zijn handen en maakte de strik los. Daarna trok hij zijn drinkbus uit zijn gordel. Met fris water uit

een waterval, spoelde hij de wonde uit. Tot slot verbond hij het pootje met zijn zakdoek. Hij werd zodanig in beslag genomen door dit verpleegwerk dat hij volkomen verrast werd door de natte tong van het geitenjong over zijn wang. 'Wat doe je nou?' Riep Kevin uit. Mompelend en mopperend veegde hij met zijn mouw over de natte plek maar even, heel even, was er een zweem van een glimlach over zijn gezicht gegleden. Toen hij het lammetje over zijn schouders gooide om mee te nemen naar huis, stelde hij teleurgesteld vast dat het mormeltje niet alleen heel klein, maar ook heel mager was. Hij voelde de ribbetjes drukken in zijn nek. Vanavond rupsen op het menu, besloot hij met tegenzin. Hij zou het geitje eerst vetmesten. En als het dik en rond was, dan zou hij er een feestmaal van maken. Fluitend vervolgde hij de weg naar zijn blokhut.

De daaropvolgende weken omringde Kevin het diertje met goede zorgen. Omdat hij Vlekje een hele toepasselijke naam vond voor een witte geit met zwarte vlekken was hij het vanaf de eerste dag zo gaan noemen. En Vlekje had daar op gereageerd met een blij gemekker. Steeds vaker betrapte Kevin zich erop dat hij tegen Vlekje praatte, hij vertelde wat hij die dag had gevangen in het bos of wat hij had gezien. Daarnaast bracht hij na elke wandeling een zak tot aan de rand gevuld met gras mee, waarvan Vlekje lekker kon smullen. Vlekje had een plaatsje op een dekentje vlakbij de haard gekregen. En voor het slapen gaan, dekte Kevin hem toe met een tweede dekentje. Het zou immers jammer zijn, mocht het beest na al zijn goede zorgen ziek worden, maakte Kevin zichzelf wijs. Maar diep vanbinnen wist hij dat hij erg gehecht was geraakt aan Vlekje. Ook was hij het gewend om elke avond een bedankje te ontvangen in de vorm van een stevige lik over zijn wang. En daar mopperde hij allang niet

meer over.

Zowel Vlekje als Kevin schrokken op toen er op een dag luid op de deur werd gebonsd. Kevin kon zich niet meer herinneren wanneer hij voor het laatst bezoek had gekregen dus verrast liep hij naar de deur. In de deuropening stonden twee kleurig uitgedoste ridders. 'U bent onze laatste hoop,' stak de voorste ridder van wal. En hij legde uit dat prinses Wendy, de jongste dochter van de koning, al enkele weken op zoek was naar haar huisdier. Ze was met Floortje gaan wandelen in het bos en verdwaald. En in de verwarring was ook Floortje zoek geraakt. De prinses was gauw teruggevonden maar sinds die tijd was het koninklijke huisdier vermist en waren de ridders overal in het woud op zoek naar dit jonge geitje.

Kevin verslikte zich in zijn eigen speeksel toen hij dat hoorde. En net toen hij wilde jokken dat hij geen geit had gezien en zeker geen jonge geit en al helemaal geen koninklijke jonge geit, klonk vlak achter zich het gemekker van Vlekje. De gezichten van de ridders klaarden op. 'Dat is ze,' riepen ze verheugd uit. En voor Kevin besepte wat er gebeurde hadden ze Vlekje al in een mand achterop een van de paarden geladen en met de belofte dat Kevin er nog van zou horen, galoppeerden ze er vandoor. Helemaal van slag sloot Kevin de deur en ging in zijn stoel zitten. En toen rolden er twee dikke tranen over zijn gezicht.

Zo bleef Kevin twee dagen lang op diezelfde stoel zitten. Hij at niet, hij dronk niet, hij ging niet naar buiten, hij mopperde zelfs niet. Hij was alleen maar heel, heel verdrietig. Hij had de hoop om Vlekje ooit nog terug te zien al opgegeven toen er zich opnieuw bezoek aanmeldde. Met stramme spieren van het lange zitten, strompelde Kevin naar de deur.

Maar nog voor hij die kon openen stapte prinses Wendy in

hoogsteigen persoon met de twee ridders in haar kielzog over de drempel, een betoverende glimlach om haar lippen. Ze gaf Kevin twee klinkende kussen op zijn wangen maar trok toen haar neus op. Aangezien Kevin zich nooit waste rook hij niet al te fris. Maar de prinses was te beleefd opgevoed om hier iets van te zeggen. Ze legde uit dat ze zo blij was om haar lieve Floortje weer bij zich te hebben dat ze wilde zien waar haar geitje al die tijd was geweest en wie zo goed voor haar had gezorgd. Want ze had vastgesteld dat Floortje niets tekort was gekomen, ze was een heel stuk dikker geworden en flink gegroeid. Daarom wilde ze de vinder van haar huisdier persoonlijk bedanken. Kevin bloosde ervan. Prinses Wendy nam Kevin een moment in zich op. Ze was van plan geweest om hem te overladen met goud en zilver, maar nu kreeg ze een beter idee. De ridders verschoten van kleur toen ze hoorden hoe de prinses die vieze trol uitnodigde in het kasteel. Zij zouden er van langs krijgen als de koning dat hoorde want die zou dit plan vast niet goedkeuren. Maar het was al te laat. Kevin stemde toe en zo kwam het dat ze met zijn vieren op weg naar het kasteel trokken. Het weerzien met Floortje was hartverwarmend. Het geitenjong sprong in zijn armen en Kevin overlaadde haar met kusjes. En terwijl het tweetal fijn samen speelde in de kasteeltuin, trof de prinses regelingen met de hofhouding. Later die namiddag kreeg Kevin de verrassing van zijn leven. Van boven tot onder werd hij onderworpen aan een schoonheidsbehandeling. Hij werd geschrobd tot het badwater er bruin van uitsloeg. Een geurende lichaamsolie deed zijn velletje een tint lichter uitslaan en glanzen. Zijn haren werden gewassen, gespoeld, nog eens gewassen en nog eens gespoeld en vervolgens door de koninklijke kapper geknipt in een vlot kapsel. De kleermaker maakte een nieuw